

РЕШЕНИЕ

№ 6947

гр. София, 24.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 28.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **4165** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Е. Б., чрез процесуален представител адв. Г. Х. от САК, срещу Ревизионен акт № Р-[ЕГН] 3396-091-001/17.07.2020 г., издаден от К. М. – Началник сектор и възложител на ревизията и Б. С. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, с който са определени потвърден с Решение № 1889/14.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., при ЦУ на НАП. С жалбата се оспорва ревизионния акт в частта, в която е потвърден с решението на директора на ДОДОП – С., като незаконосъобразен. Оспорва се РА, с който са установени задължения по ЗДДС за периода 01.04.2019 г. – 30.06.2019 г. в размер на 102 968,61 лв., в частта касаеща фактура № 28/23.04.2018 г., в останалата част ревизионният акт не се обжалва и е влязъл в сила.

В жалбата се твърди, че ревизионният акт е незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон. Иска се отмяна на ревизионния акт в оспорената му част. Претендира се присъждане на разноски по делото.

В хода на съдебното производство дружеството - жалбоподател се представлява от адв. Х., която поддържа жалбата. Моли да бъдат присъдени разноските по делото за

държавна такса и експертиза.

Ответникът – Директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., чрез юрисконсулт оспорва жалбата.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София - град, Първо отделение, 21 състав, като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221919003396-020-001/30.05.2019 г. /л. 27/, връчена на 06.06.2019 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22221919003396-020-002 от 24.07.2019 г./ /л.25/, ЗИЗВР № Р-22221919003396-020-003/29.08.2019 г. /л.23/ и ЗИЗВР № Р-22221919003396-020-004/27.09.2019 г., издадени от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. В обхвата на ревизионното производство, за установяване на задължения за данък върху добавената стойност, попадат данъчните периоди от 01.04.2019 г. до 3.06.2019 г.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад № Р-22221919003396-092-001/20.03.2020 г., връчен на 26.05.2020 г. /л. 29/. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК от ревизираното лице е подадено възражение срещу РД с вх. № 53-00-3418#1/10.06.2020 г. и вх.№ 53-00-3418#212.06.2020 г. /л.80 и сл., л. 85 и сл./.

Ревизията е приключила с издаването на Ревизионен акт № Р-22221919003396-091-001/17.07.2020 г., издаден от К. М., началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложител на ревизията и Б. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП-С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на 25.09.2020 г. С него са установени допълнителни задължения по ЗДДС в общ размер на 102 968,61 лв.

Срещу РА е подадена жалба от ревизираното дружество вх. № 53-06-8480 от 09.10.2020 г. /л.55/, която с Решение № 1878/14.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., при ЦУ на НАП, е приета за неоснователна.

Установено е, че за ревизирания период в дневниците за покупки са били отразени четири фактури с право на приспадане на пълен данъчен кредит, с данъчна основа на стойност 46 790,30 лв. и ДДС на стойност 132 631,04 лв. За установяване на относимите факти и обстоятелства по фактура № 28/23.04.2018 г., издадена от [фирма] и с цел събиране на доказателства за доставката е била извършена насрещна проверка на доставчика. В отговор, на 04.09.2019 г. по електронен път са изпратени копие от фактурата, обратна ведомост за периода 01.04.2018 – 30.04.2018 г., счетоводни сметки 411, 604, 602, 302,304, 401, 401 и 412. Установено е, че предмет на доставката по фактурата е „съгласно решение № 6050 на Окръжен съд Благоевград, апартаменти 1А, 2, 2А, 3, 4А, 5А, 6, 14, 5, 8, 16, 28 и паркоместа от 1 до 9

включително“. Фактурата е с данъчна основа 45 657,52 лв. и начислен ДДС в размер на 132 404,48 лв., но в текстовата част на фактурата, при описание на вида на стоката или услугата, била отбелязана данъчна основа в размер на 629 881,82 лв. Органите по приходите са приели, че в дневник за продажбите на [фирма] фактурата е декларирана в данъчен период м.4.2018 г. Установено е, че доставчикът не е внесъл начисления данък по СД по ЗДДС за периода и същия е дължим по и.д. № 22150026904/2015 г.

На доставчика било връчено повторно Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице, с което изрично било поискано да бъдат представени писмени обяснения и документи, от които да е видна реалната данъчна стойност по фактурата и начина, по който е била формирана. В представеното обяснение доставчикът е посочил, че данъчната основа в размер на 629 881,88 лв. е образувана като сбор от данъчните оценки на 12 апартамента и 9 паркоместа. Било отбелязано още и данъчна оценка 629 881,88 лв., нотариални такси 2 182 лв., такса вписване 1 152,18 лв. местен данък 2,5% 28 805 лв., общо за ДО 662 022,40 лв. Била е записана и сумата от 45 657,52 лв., а в полето размер на данъка е записана сумата от 132 404,48 лв., съответно сумата за плащане е определена в размер на 178 062 лв. Било е уточнено, че ап. 5 и ап. 16 са включени по себестойност, тъй като тя е по-висока от данъчните им оценки. Данъчната оценка на апартаментите е общо 499 394, 90 лв., ап. 5 и ап. 16 е в размер на 2 397,58 лв., предвид което общата стойност е в размер на 629 881,88 лв.

Установено е, че между ревизираното дружество и [фирма] е сключен договор за заем от 31.03.2005 г., с предмет „заемна сума от 50 000,00 лв., платима по банков път“. По този договор доставчикът [фирма] се е задължил да върне заемната сума в петгодишен срок, считано от датата на подписването му, ведно с договорена лихва. Уговорено било, че ако заемополучателят не върне заемната сума и договорната лихва в срок, дължи и неустойка, равна на двойния размер на предоставената в заем сума, както и обезщетение за всички причинени вреди и пропуснати ползи, в резултат от неизпълнението. Между дружествата бил сключен анекс към договора, с който са променени клаузите, свързани с дължимата лихва и е удължен срокът за изпълнение на договора до 31.12.2013 г. Била е включена клауза при неизпълнение в този срок, сумата, представена от заемодателя да се счита платена като цена за придобиване правото на собственост върху недвижим имоти, изградени в УПИ N1-176, 178, кв. 265 по плана на [населено място], находящи се в жилищна сграда в този имот и представляващи апартаменти и паркоместа. Поради неизпълнение на задължението на заемополучателя бил предявен иск с правно основание чл. 19, ал. 3 ЗЗД.

С решение № 6050/23.12.2015 г. на ОС Благоевград искът на [фирма] бил уважен по отношение претендираните в производството недвижими имоти, а именно: № 1А, № 2, №2А, № 3, № 4А, № 5А, № 5, № 6, № 7, №8, №14, №16, №21, №24, №27, № 28 и паркоместа от 1 до 9 включително. Съгласно решението, при направена съдебно счетоводна експертиза е установено, че общият размер на заемната сума е в размер 50 000 лв., дължима договорена лихва върху тази сума за периода от 31.03.2005 г. до 31.12.2013 г. в размер на 27 974,56 лв., а неустойката е в размер на 100 000 лв.

Органите по приходите са приели, че [фирма] е придобило недвижимите имоти след проведено исково производство по чл. 19 ЗЗД, приключило с цитираното по-горе решение, влязло в сила на 20.04.2018 г. и вписано с вх. рег. № 1582/20.04.2018 г., Акт № 94, том 1, № 957/2018 г. и.п. 45313,62728 в Служба по вписванията [населено място].

От направена справка на службата по вписванията в [населено място] за [фирма] е установено, че към датата на влизане в сила на решението на ОС Благоевград, дружеството е собственик на процесните имоти. Органите по приходите приели, че съдебното решение има значение на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот и с него купувачът може да се легитимира като собственик на имота.

Прехвърлянето на право на собственост върху недвижим имот, съгласно чл. 5, ал. 1, вр. чл. 6, ал. 1 ЗДДС се определяло като доставка на стока. Данъчната основа на доставката е определена по правилата на чл. 26, ал. 2-5 ЗДДС, като в конкретния случай прехвърлянето на собственост върху имотите е при условие – даване вместо изпълнение по смисъла на чл. 65 ЗЗД. Дължимата поради неизпълнение от страна на лизингополучателя сума в размер на 177 974,56 лв. е приета за цена на прехвърлените недвижими имоти.

Установено е, че на 23.04.2018 г. [фирма] е издало фактура № [ЕГН], съгласно така постановеното решение. След извършен анализ на съдържанието на решението и текста на процесната фактура е установено, че в последните не са посочени апартаменти № 5, № 7, № 21, № 24, № 26 и № 27. Направен е извод, че фактурата е издадена некоректно, тъй като не отразява вярно съдържанието на мотивите и диспозитива на съдебното решение. Прието е, че дължимата от [фирма] сума има характер на договорена крайна цена за всички описани обекти – 17 апартамента и 9 паркоместа. Тъй като не било упоменато, че ДДС се дължи отделно, съгласно чл. 67, ал. 2 ЗДДС е прието, че същият е включен в сумата от 177 974,56 лв.

Установено е, че дължимият от [фирма] данък върху добавената стойност по тази доставка е в размер на 29 662,43 лв. при данъчна основа 148 312,13 лв. Респективно, [фирма] има право да приспадне данъчен кредит за данъчен период м.04.2019 г. в същия размер. Така, декларираният от лицето резултат за периода в размер 132 31,04 лв. данък за възстановяване, е определен на 29 662,43 лв. данък за възстановяване.

С решението на директора на дирекция „ОДОП“ при ЦУ на НАП е потвърден ревизионния акт в оспорваната му част, касаеща фактура № 28/23.04.2018 г., издадена от [фирма]. В него е посочено, че по правилата на чл. 26, ал. 2 – 5 ЗДДС, данъчната основа се явява цената на прехвърлянето на недвижимите имоти за сумата от 177 974,56 лв., тъй като прехвърлянето на правото на собственост е при условие даване вместо изпълнение. Отхвърлени са възраженията за приложимост на чл. 27, ал. 3, т. 1 ЗДДС, тъй като при доставката на имотите ревизираното дружество (получател на доставката) има право на приспадане на данъчен кредит, поради което сочените разпоредби са приети за неприложими.

По делото е назначена и приета съдебно-счетоводна експертиза /л. 242 и сл./. В

заклучението си вещото лице е посочило, че фактичкото основание за издаването на фактура №28/23.04.2028 г. е съдебно решение № 6050/23.12.2018 г. на ОС – Благоевград. Прието е, че купувачът [фирма] и продавачът [фирма], са дружества, в които едно и също лице е едновременно едноличен собственик на капитала и управител на дружеството купувач и управляващ съдружник в дружеството продавач, поради което в.л. посочва в експертизата, че същите дружества са свързани лица по смисъла на §1, т. 3 ДОПК. По-нататък е прието, че е спазена същността на чл. 26, ал. 2-5 ЗДДС и изискванията на чл. 27, ал. 3, т. 1 ЗДДС, при определяне на данъчната основа във фактура № 28/23.04.2018 г., като определянето на данъчната основа е съобразено с изискванията, отразени в становището на НАП как да се процедира в конкретния случай. Установено е, че фактурата е включена в дневниците за покупка и продажба и декларирана в справките – декларации по ЗДДС на двете юридически лица, страни по прехвърлителната сделка. Вещото лице е заключило, че ДДС по фактурата е начислен правилно и същото е платено на 19.03.2020 г. от [фирма]. Дадено е и заключение, че няма законови основания за издаване на кредитно известие.

В хода на съдебното производство е назначена допълнителна съдебно-счетоводна експертиза, в заключението на която вещото лице е посочило, че в основанието на фактурата е изчислена данъчната основа на обектите, която е формирана, като е взета предвид по-голямата сума между себестойността на обекта(същата е ползвана за счетоводни начисления в [фирма]), и сумата определена в данъчната оценка. Изчислената обща сума възлиза на 629 881,88 лв. Данъчната основа, върху която е начислен ДДС е формирана като сбор от данъчната основа, изчислена от стойността на апартаментите 629 881,88 лв. събрана с направените разходи за такси/нотариални такси – 2 182,72 лв., такса вписване – 1 152,22 лв., местен данък 2,5% - 28 805,58 лева. Дължимият данък добавена стойност при тази данъчна основа е в размер на 132 404,48 лв.

В сборната част на фактурата е отразена паричната стойност на сделката, съгласно съдебното решение на Б.. Данъчната основа с размер 45 657,52 лв. която е разлика между присъдената стойност на сделката и реално заплатената цена от [фирма]. А именно 178 062 лв. и извадени 132 404,48 лв., начислен ДДС. Начисления ДДС е в размер на 20% от 662 022,40 лв. е в размер на 132 404,48 лв. Цената на сделката по съдебното решение е крайна цена 178 062,00 лв., съгласно което всъщност сума за плащане е 178 062 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен

орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. Липсват данни по делото в ревизионното производство да са допуснати съществени процесуални нарушения - такива, които са нарушили правото на защита на засегнатото лице, или ако не бяха допуснати, биха довели до постановяване на акт с друго съдържание. Материалната законосъобразност на изводите на ревизиращите органи съдът следва да провери по повод на осъществявания съдебен контрол, доколкото спорът е изцяло материалноправен.

Съгласно чл. 112, ал. 1 ДОПК ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизията. Конкретното ревизионно производство е започнато със ЗВР № Р-22221919003396-020-001/30.05.2019 г., изменена със ЗИЗВР № Р-22221919003396-020-002 от 24.07.2019 г./, ЗИЗВР № Р-22221919003396-020-003/29.08.2019 г. и ЗИЗВР № Р-22221919003396-020-004/27.09.2019 г. Според ал. 2, т.1 на същата разпоредба ревизията може да се възлага от органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция. В случая ЗВР е издадена от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Видно от т. 1.8 от приложената на л. 19 Заповед № РД-01-818/10.05.2019 г. К. М. е изрично оправомощена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК. С оглед на това, съдът намира, че ЗВР е издадена от компетентен орган, в рамките на материалната му компетентност. При издаването на РА не се констатира съществени процесуални нарушения. Спазен е срока за издаване на ревизионния доклад по чл. 117, ал. 1 ДОПК, като същият е с изискуемото съдържание, съгласно ал. 2, т. 1-10 на същата разпоредба. Същият е връчен на ревизираното лице и му е даден 14-дневен срок за подаване на писмени възражения. Такива са били подадени и са приети за неоснователни. В конкретния случай ревизията е възложена от компетентен орган. От компетентен орган с оглед разпоредбата на чл. 119, ал. 2 ДОПК. Същият е с необходимото съдържание съгласно разпоредбата на чл. 120, ал. 1 ДОПК.

[фирма] е придобило недвижими имоти след проведено исково производство по чл. 19 от Закона за задълженията и договорите, приключило с Решение № 6050 от 23.12.2015 г. по описа на Окръжен съд - Благоевград, вписано на 20.04.2018 г. в Служба по вписванията Р.. Прехвърлянето на право на собственост върху недвижими имоти, съгласно чл. 5. ал. 1. във връзка с чл. 6. ал. 1 от ЗДДС се определя като доставка на стока.

Установените по делото факти не са спорни между страните, а спорът касае правилното определяне на данъчната основа на процесната доставка. Според жалбоподателя, данъчната основа следва да бъде сумата от данъчните основи на прехвърлените имоти, съгласно съдебното решение по иска по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, докато органите по приходите приемат, че данъчната основа на отразената във фактурата доставка от [фирма] следва да е цената на иска в производството (цена за прехвърлените недвижими имоти), представляваща заемната сума, неустойка в двоен размер на тази сума и договорена лихва. Органите по приходите са приели, че дължимата цена е в размер на 177 974,56 лв. Посочено е в решението, че тъй като не е

упоменато, че ДДС е дължим отделно, съгласно чл. 67, ал. 2 ЗДДС същият е включен в сумата от 177 974,56 лв. и е в размер на 29 662,43 лв., поради което [фирма] има право да приспадне данъчен кредит за данъчен период м. 04.2019 г. в същия размер.

Съгласно чл. 26, ал. 1 данъчна основа по смисъла на ЗДДС е стойността, върху която се начислява или не се начислява данъкът в зависимост от това, дали доставката е облагаема, или освободена. Според ал. 2 данъчната основа се определя на базата на всичко, което включва възнаграждението, получено от или дължимо на доставчика във връзка с доставката, от получателя или от друго лице, определено в левове и стотинки, без данъка по този закон. Не се смятат за възнаграждение по доставка всякакви плащания на неустойки и лихви с обезщетителен характер.

Според настоящия съдебен състав, данъчната основа в случая е правилно определена от органите по приходите. Както беше посочено по-горе, съгласно чл. 26, ал. 2 ЗДДС, данъчната основа се определя на базата на всичко дължимо от доставчика, във връзка с доставката. По силата на съдебното решение доставчикът [фирма] е заплатил/е следвало да заплати и реално е дължал сумата по сключения договор за заем, неустойката и договорената лихва, а не стойността на прехвърлените имоти. Пазарната и данъчната оценка на тези имоти няма никаква пречка да се различава от стойността, за която са придобити. Същите са заприходени по тяхната пазарна стойност, което не влияе на реалната данъчна оценка, на която са придобити. За данъчни цели в конкретния случай релевантната цена е тази, която е изчислена в хода на производството по чл. 19, ал. 3 ЗЗД – цената на придобиване е тази, която е била дължима в изпълнение на договора за заем. Обратното би довело до заобикаляне на закона и би довело до приспадане на наследващ се и необосновано завишен размер на данъчния кредит, който би ползвало дружеството. Всъщност, разликата между цената по договора за заем (главница, лихва, неустойка) и сбора на данъчните оценки на имотите по отделно, представлява счетоводна печалба за дружеството, която евентуално да се обложи по ЗКПО.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за приложимост на разпоредбата на чл. 27, ал. 3, т. 1 ЗДДС. Според цитираната разпоредба данъчната основа е пазарната цена при доставка между свързани лица, когато данъчната основа, определена по реда на чл. 26, е: а) по-ниска от пазарната цена, доставката е облагаема и получателят няма право на приспадане на данъчен кредит или има право на частичен данъчен кредит, или право на възстановяване на платения данък по реда на чл. 81; б) по-ниска от пазарната цена, доставката е освободена и доставчикът няма право на приспадане на данъчен кредит или има право на частичен данъчен кредит, или право на възстановяване на платения данък по реда на чл. 81; в) по-висока от пазарната цена, доставката е облагаема и доставчикът няма право на приспадане на данъчен кредит или има право на частичен данъчен кредит, или право на възстановяване на платения данък по реда на чл. 81. В конкретния случай получателят по доставката има право на приспадане на

данъчен кредит. Видно е, че случая не попада в нито една от изброените в б. „а“ – „в“ хипотези, поради което неоснователно се твърди, че е нарушен материалния закон и доставката е следвало да бъде пазарната цена. В случая пазарната цена на имотите всъщност не е използвана, освен за два от апартаментите, тъй като е по – висока от данъчната. Сборът на данъчните оценки на отделните имоти е използван от жалбоподателя като данъчна основа, а не пазарните оценки на имотите.

Неоснователно е и възражението, че определената с РА данъчна основа противоречи на даденото с писмо, изх. № 53-04-302#1/30.05.2018 г. /виж Приложението към делото/ разяснение. В него ясно е посочено, че данъчната основа се определя по правилата на чл. 26, ал. 2-5 ЗДДС. Дължимата сума поради неизпълнение от страна на заемополучателя сума 178 062,40 лв. се явява цена за прехвърлените недвижими имоти. Посочено е, че следва да се съобрази разпоредбата на чл. 27, ал. 3, т. 1 ЗДДС доколкото се касае за доставка между свързани лица, но това не означава, че органите по приходите са дали задължителни указания за приложението на тази разпоредба. Изрично в писмото е посочено, че изложеното в него становище е принципно и въз основа на изложената в запитването фактическа обстановка.

С оглед изложеното, ревизиращият екип правилно е приел, че фактура № 0000000028723.04.2018 г. не съответства на мотивите и диспозитива на Решение № 6050/23.12.2015 г. на ОС - Благоевград, с което за ответника по делото и в резултат на съдебно-счетоводна експертиза е определена дължима сума в размер на 177 974.56 лв., представляваща сбор от 50 000.00 лв. /заемна сума/, договорена лихва в размер на 27 974,56 лв. и неустойка по договор в размер на 100 000.00 лв.

Тъй като не е посочено, че данък добавена стойност е дължим отделно, съгласно чл. 67. ат. 2 от ЗДДС, правилно е прието, че същият е включен в сумата от 177 974.56 лв. и е в размер на 29 662.43 лв., поради което [фирма] има право да приспадне данъчен кредит за данъчен период м. 04.2019 г. в същия размер.

Предвид изложеното жалбата се явява неоснователна, а ревизионният акт в обжалваната част е законосъобразен.

На ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсулт на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, съгласно което на администрацията вместо възнаграждение за адвокат се присъжда за всяка инстанция юрисконсултско възнаграждение в размера на минималното възнаграждение за един адвокат. В конкретния случай е деклариран данък за възстановяване 132 631,04 лв., а с РА е определен ДДС за възстановяване в размер на 29 662,43 лв., който попада в хипотезата на чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лв. (19 662,43 лв.) в размер на 589,87 лв. или общо 1

419,87 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-[ЕГН] 3396-091-001/17.07.2020 г., издаден от К. М. – Началник сектор и възложител на ревизията и Б. С. – главен инспектор по приходите, ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1889/14.12.2020 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С., при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати по сметка на Националната агенция за приходите сума в размер на 1 419,87 /хиляда четиристотин и деветнадесет лева и осемдесет и седем стотинки/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с касационна жалба до Върховния административен съд чрез Административен съд София-град, в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: